

Arrest

nr. 32 628 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 augustus 2008 het Rijk is binnengekomen, diende op 14 augustus 2008 een eerste asielverzoek in.

1.2. Op 5 september 2008 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adjunct-Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 16 889 van 2 oktober 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 21 november 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.5. Op 23 maart 2009 nam de adjunct-Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nummer 28 422 van 8 juni 2009 weigerde de Raad opnieuw om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker diende tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.7. Bij beschikking nummer 4.708 van 10 juli 2009 verklaarde de Raad van State het cassatieberoep toelaatbaar.

1.8. Op 11 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij ter post aangetekende brief ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april, wordt aan

(...)

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 08/06/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in een tweede exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en met toepassing van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder bijgevolg niets anders dan, in uitvoering van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145 080; RvS 15 juni 2005, nr. 145 960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150 611).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

2.3. Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Hij stelt dat hij een cassatieberoep heeft ingesteld tegen het arrest van de Raad van 8 juni 2009 en er moet uitgegaan worden van het vermoeden dat deze cassatieprocedure gegrond kan zijn en hij alsnog in aanmerking zal kunnen komen voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij benadrukt dat de situatie in Afghanistan onveilig is, dat hij recht heeft op daadwerkelijke rechtshulp en dat hij het feit dat hij verplicht wordt het land te verlaten terwijl zijn cassatieberoep toelaatbaar verklaard werd als vernederend ervaart.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker door louter voor te houden dat hij nog in aanmerking kan komen voor een beschermingsstatuut niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door de bestreden beslissing te nemen de artikelen 48/3 en 48/4 heeft geschonden.

De bewering van verzoeker dat hij het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend - terwijl zijn cassatieberoep bij de Raad van State gericht tegen het arrest nummer 28 422 van 8 juni 2009 van de Raad toelaatbaar werd verklaard - als vernederend ervaart, is voorts niet voldoende zwaarwichtig om te kunnen stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden is. In de mate dat verzoeker ook nog verwijst naar de onveilige toestand in Afghanistan moet worden opgemerkt dat hij geen bewijsstukken heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift teneinde zijn stelling te onderbouwen. Bovendien moet worden benadrukt dat de Raad reeds oordeelde dat dit gegeven niet toeliet verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en er derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden werd. Het feit dat een toelaatbaar cassatieberoep tegen het arrest van de Raad werd ingeleid, heeft niet tot gevolg dat dit arrest uit het rechtsverkeer zou verdwenen zijn of geen geldingskracht meer zou hebben.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het feit dat de Raad van State oordeelde dat het door verzoeker ingestelde beroep tegen het arrest nummer 28 422 van 8 juni 2009 van de Raad toelaatbaar werd verklaard heeft voorts geen invloed op de verblijfsstatus van verzoeker en verhindert niet dat toepassing wordt gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de onder punt 2.2. gedane vaststelling.

3. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK